

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Ruhsatî □ Hacı Musa Tuncer □ Tacettin Şimşek □ Memik Kömekçi
□ Nurgül Kaynar Yüce □ Mehmet Pektaş □ Kadir Köse □ Yemliha Gürlek
□ M. Nihat Malkoç □ Halit Yıldırım □ Yasin Şen □ Yakup Gümüş
□ Mehmet Özcan □ Mehmet Şahin K. □ Salman Kapanoğlu □ Talip Kazgı
□ Mustaf İmir □ Kadir Karaman □ Ahmet Süreyya Durna □ Feymanî

70. Sayı Aralık 2023

 Ruhsatî

Hani

Kurt girmiş koyuna döndü dünya çoban hani ya
Kalktı adâlet kapısı bilen aman hani ya

Hakkında hadis işittim yevmü'l-beterdir deyi
Kime kılalım şikâyet eski devran hani ya

Sabır kıl eski hâline ne gelir elden gönül
Korkma daha azdıramaz kaçtı şeytan hani ya

Nerde bir meclis var ise koğ gıybet fisk ü fücür
Ahret için konuşacak kâmil insan hani ya

Niyazım Rabb'im Te'ala nefsimiz ıslah ede
Okuyan çok dinleyen yok hüküm-i Kur'an hani ya

Kime kılalım şikâyet bari Hak ilham ede
Fikredüp mahşer gününü olan pişman hani ya

Öpecek el arıyorsan bûs et kendi elini
Varup halin arz etmeye pâ-yi damen hani ya

Bir vakte erdi günümüz baş ayak belli değil
Âlem hep nefesine tâbi ulu divan hani ya

Ey Ruhsatî Mehdi'ye kaldı bu asrın gidişi
Eflatun katmaz elini gitti Lokman hani ya

A ç i k k a r a

Hayalî Kayalî Hakka Dayalî Dergi

Yapımcı Tayyib Atmaca Yönetmen Mehmet Pektaş

Set Amiri Halit Yıldırım Afiş Binnyamin Çiinal

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikaradergi@gmail.com

70. Sayı Aralık 2023 ISSN-0106417 (edergi)

Hacı Musa Tuncer

Her Kelime Ayrı Mana

Gök kubbenin bak altından
Falan başka filan başka
Semer olsa som altından
Plan başka palan başka

El tutuştuk halka halka
Çember çok dar oyun halka
Boynumuza geçmiş halka
Her vaatte yalan başka

Yanlış yayın dalga dalga
Dinleyenle geçer dalga
Kayaları döven dalga
Kum, çakılı çalan başka

Her ağızdan bir söz çıkar
En ön safa “çıkır” çıkar
Zehirli dil safa çıkar
Yılan başka, yılan başka

Balık ol ki er Yunus’a
Karnındaki sır Yunus’a
Düşün de gir okyanusa
Dalan başka, dalan başka

Bomboş ise kafa, beyin
Sözü geçer ağa, beyin
Ne yapsın ki ağabeyin
Yer, yurt, mevki, alan başka

Şu *Azâbi* sizden yana
Her kelime ayrı mânâ
Oynatıldık mana mana
Sözden kıssa alan başka

 Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım Vay/bir

-Bir Nigâr'a Bin Nazar-

Özür
Edebiyat tarihindeki saygın ismini bir parodiye
karıştırdığım için
Şair Nigâr Hanım'ın ruhaniyetinden af dileyerek.

Attilâ İlhan'ın Haco Hanım Vay romanını okuyanlar bilir. Osmanlı'nın çöküş günlerinde Tabip Yüzbaşı Feridun Hakkı'nın Şam'da başlayan tutkusudur Haco; Şam'dan İzmir'e taşıdığı imkânsız aşkıdır.

Kimdir Haco?

Yeşil gözlü, barut esmeri bir dilber.

Bizde de bir Nigâr Hanım vardır. Yeşil gözlü, barut esmeri falan değildir ama şairdir, yazardır, zarafet heykelidir ve herkesin hayalidir. Yani bizim buralarda her arkadaş bir Feridun Hakkı'dır.

(Bu bir serbest çağrışım sadece. Gerçekte Nigâr'la Haco'nun hayat hikâyeleri arasında hiçbir benzerlik yok.)

Nigâr Hanım'ın etrafında herkes pervanedir. İltifatlar şelaledir.

Nigâr binti Osman'dır o; yani Osman kızı Nigâr.

(Editörün notu:

Nigâr Hanım'ın babası, herkesin "Macar" lakabıyla tanıdığı Osman Paşa'dır. Yazar, ileride bir punduna getirip hakkında ayrıntılı bilgi vermeli.)

Nigâr Hanım şiir yazmaya çok erken yaşta başlamıştır. Efsus'u yayımladığında yirmi bir yaşındadır. Sonra Efsus 2, Niran, Aks-i Seda, Safahat-ı Kalb, Elhan-ı Vatan gelir ilk kitabın ardından. Tesir-i Aşk ve Girive diye tiyatrolar da yazar Nigâr Hanım.

Şiirde aruzu, serbest nazmı ve heceyi kullanır. Lirik bir söyleyişe sahip olduğu hususunda herkes hemfikirdir.

Aruzla yazdığı şiirlerde vezin kusurları görülür ama edebiyat dünyasında o kusurları görecektir nerede? Nigâr Hanım'ın ahu gözleri yeter.

Yazdığı şiirin güzel olmama ihtimali yoktur. Henüz yazmadığı şiirler bile çok beğenilir. Onun

kendisi şiirdir zaten. Çevresindeki hayran kitlesi konunun bu boyutundadır ekseriya.

(Ara Not:

Kıraç 19. yüzyılda yaşasaydı "Endamın yeter / Gözlerin yeter / Uğramasın sana / Ne hüznün ne de keder" diye başlayan şarkısını Nigâr Hanım için söylerdi. Nokta.)

Nigâr Hanım kadın şairleri etkilediğinden on kat fazla erkek şairleri etkiler. Erkek şairler onun şiirlerine nazire yazabilmek, ona şiir ithaf edebilmek, dahası ithaf ettikleri şiirleri konaklarda, yalılarda düzenlenen meclislerde ona bakarak okuyabilmek için birbirleriyle yarışır. En sevdiği çiçek hanımeli diye, Nigâr Hanım'ı hanımeli yağmuruna tutarlar.

Nigâr Hanım genel ağda hece vezinli, bol kafiyeli ve redifli bir manzume paylaşmayıversin bin beğeni, beş yüz yorum yağar üstüne.

"Azize şairemiz, manzumeniz fevkalâde, hatta harikulâde."

Başka türlü olamaz ki zaten.

Diyelim ki Nigâr Hanım, aruz ölçüsüyle imalesi, zihafı bol bir şiir yazdı ve sosyal medyada takipçilerinin ilgisine sundu. Övgüler uçuşur sanal âlemde: "Mükemmel, muazzam, muhteşem..."

Türk şiirinin kraliçesidir o.

Memleketin en çok dil (Almanca, Fransızca ve Rumca) çok iyi; Arapça, Farsça, İtalyanca, Macarca ve Ermeniceyi okuyup yazarak anlayacak düzeyde) bilen şairidir.

Şiir meclislerinin üç saatte üç kostüm değiştiren, böylece meclisleri defileye çeviren ve açıkça söylemek gerekirse en şık giyinen misafiridir.

(Yazarın notu:

Bakın, farkına varmadan ben de birbirini izleyen iki cümlede "şair-misafir" kafiyesi yapıp secili bir anlatım gerçekleştirdim, iyi mi? Nigâr Hanım beni de etkilemiş olmalı.)

Nigâr Hanım'ın "en"leri bunlardan ibaret değildir. "En çok şiir yazan, en çok hayranı olan, sosyal medyada en çok takipçisi bulunan, şiir meclisleri-

ne en çok davet edilen, en çok imza gününe katılan ve mecmualara en çok mülakat veren kimdir?” dersiniz odur.

Nâzım Hikmet’in Lüküs Hayat’ta sözünü ettiği “Şişli’de bir apartıman” da değil, biraz Nişantaşı’ndaki konakta biraz da Rumelihisarı’ndaki yalıda yaşar.

Salı günleri dönemin ünlü şairleri, yazarları, ressamaları, müzisyenleri, kâtipleri, zabitleri, hafiyeleri, jurnalistleri konakta / yalıda toplanır; felekten çaldıkları ebruli vakitlerde şiirler okur, şarkılar seslendirir, sanat ve edebiyat üzerine söyleşirler.

Misafirler arasında kimler yoktur ki? Başta Marif Nazırı Münif Paşa (Ki şairdir, Nigâr Hanım’ın şiirlerine nazireler yazmış, Efsus kitabını padişaha arz etmiştir.), sonra Ahmet Mithat, Abdülhak Hâmid, Şeker Ahmet Paşa, Ahmet Rasim, Kemani Tatyos, Süleyman Nazif, Cenap Şahabettin, Halid Ziya, Faik Ali, Ali Ekrem, Leyla Hanım, Emine Semiye, Fatma Aliye, İtalyan ressam Fausto Zonaro ve daha niceleri... Hatta Pierre Loti, Paul Bourget, Sully Prudhomme gibi ecnebi yazar ve şairler... Edebiyat dünyasında Carmen Silva takma adıyla yazdığı şiir, roman, hikâye, deneme türlerinde eserleriyle tanınan Pauline Elisabeth yani Kral I. Carol’un eşi, Romanya’nın ilk kraliçesi. Kendileri gelme de fotoğrafları süsler salonu.

Nigâr Hanım, salı toplantılarında misafirlerine mutlaka bol acılı çiğ köfte ve ayran ikram eder, piyano ve kanun çalar. Bazı musiki parçalarını Kemani Tatyos’la birlikte geçerler, Ahmet Rasim kendilerine refakat eder.

Nigâr Hanım emsalsiz çekim gücü ve çevresinde oluşturduğu sihirli hava ile daima ilgi odağıdır.

Şairler “Bana gülümsedi, yok bana baktı, hayır, bana daha çok baktı.” diye kıyasıya bir kavgaya tutuşurlar. Ondan bir yan bakış yakalayabilmek için çırpınırlar.

Şiir meclislerinde bir mum yanmış da etrafına kelebekler üşüşmüş gibi olur. Böylece klasik dönemlerin Şem ü Pervane efsanesi bir kez daha yaşanır.

Nigâr Hanım’la Şehzadebaşı’nda “-Merhaba, hanımefendi. -Merhaba, beyefendi. -Nasılsınız efendim? -İyiyim, efendim, teşekkür ederim, siz nasılsınız? -Teşekkür ederim, efendim, ben de iyi-

yim.” repliklerinden ibaret bir tanışmanın öznesi olan münzevi şair Tayfun Cemil, onun hayran kitlesine dâhil olmadan, salı toplantılarına katılmadan, kendi hâlinde (Tevfik Fikret’in deyişiyle “kimseden ümmid-i feyz etmeden, perr ü bâl dilenmeden, kendi cevvinde, kendi eflâkinde tair” olarak) Beylikdüzü’nde bir gecekonuda öylesine yaşayıp gidiyordu. (Tabii buna yaşamak denirse.)

Bir gün yolu Ahmet Mithat Efendi’nin Beykoz’daki yalısında düzenlenen şiir meclisine düştü. Nigâr Hanım’la bir kez daha karşılaştılar. Yine aynı replikler tekrarlandı. Kısa bir sessizlikten sonra Nigâr Hanım cıvıl cıvıl bir sesle,

“Ay, ben sizi hep nüktedan bir sima olarak hatırlıyorum.” deyiverdi.

Tayfun Cemil afalladı birden.

“Emin misiniz, hanımefendi?” diye karşılık verdi. “Beni başka biriyle karıştırmış olmayasınız.”

“Hayır hayır!” dedi Nigâr Hanım. “Eminim, sizsiniz o.”

Tayfun Cemil hayret denizinde kulaç attı bir süre. Zira çevresinde çok az konuşan, acayip ciddi, asık suratlı, hatta inanılmaz derecede sıkıcı biri olarak tanınırdı.

“Allah Allah, Allah Allah!” diye diye kaçar gibi uzaklaştı oradan.

Ertesi akşam arkadaşı ve yakın dostu, Malumat dergisinin mesul müdürü şair Eyyüb Samim’e anlattı durumu.

Eyyüb Samim iki kahkaha arasında,

“Anlamadın mı, mirim?” dedi. “Benimle alâkadar ol, bana iltifat et!’ demek istemiş güzel şairemiz.”

Tayfun Cemil’in şaşkınlığı ikiye katlandı.

“Vay canına!” dedi. “Hiçbir şey anlamadım, Allah canımı alsın.”

“Anlasaydın ne yapardın?” diye sordu Eyyüb Samim.

“Hiiiç” diye cevapladı Tayfun Cemil. “Daha hızlı kaçardım herhâlde.”

(devam edecek)

 Memik Kömekçi

Yaşlı Biri

Rastladım yokuşta yaşlı birine
Dur hele evlat bak diyor bana
Elinde bastonu bir de sigara
Çıkar da çakmağı yak diyor bana

Ateşledim duman oldu başımız
Toparlandık biraz aktı yaşımız
Sevdamız insanlık farkı düşümüz
Al da şu mismarı çak diyor bana

Oturduk kenara dertleştik biraz
Yangın yeri yürek tutuşmuş firez
Gönül pınarına girmeden gazez
Kariş deryalara ak diyor bana

Sebebi ahvalin sordum düşündü
El sürdü enseye biraz kaşındı
Anladım geçmişe gitti taşındı
Evvel ahir Allah hak diyor bana

Dayan bir atımlık yolumuz kaldı
Yaslandı omzuma hayale daldı
Onulmaz yaraya dermana saldı
Çarpmadan adımla fak diyor bana

Göl baştan bulandı bitti dünümüz
Derdimiz yoksulluk ortak yönümüz
Bir şafak ışıyor açık önümüz
Kafaya kurtuluş tak diyor bana

Hak, hukuk, adalet temel aktimiz
Geçti ömür gitti boşa vaktimiz
Tarla bizim ekin harman hakkımız
Vermeyince dipten yak diyor bana

Köşkeröğlü yalan söylemez hisler
Ne silolar kaldı ne de ofisler
Hepsini götürmüş doymayan pisler
Bir de alın açık pak diyor bana

 Nurgül Kaynar Yüce

Kullar Perişan

İki yakam bir araya gelmiyor
Sorma Hasan Emmi'm hallar perişan
Bayram gelmeyinen bayram olmuyor
Aylar zor geçiyor yıllar perişan

Zamlar yağmur gibi üst üste yağar
Zengin vakum gibi fakiri sağar
Bebeler dünyaya borç ile doğar
Fakülte mezunu döller perişan

Gramınan alır olduk şekeri
Dönmez oldu değirmenin tekeri
Çöp toplarken gördüm Mulla Bekir'i
Muhanete muhtaç kullar perişan

Bıldır üçe olan bu yıl on üçe
İşsizlik sürükler gençleri suçta
Emekler zay olup gidiyor hiçe
Kapılar mühürlü diller perişan

İffet ekranlarda üryan geziyor
Edep bataklığa düşmüş yüzüyor
Güçlü olan güçsüzleri eziyor
Evliler, bekarlar, dullar perişan

Kaç sıfır attık çözüm olmadı
Eridi akçemiz değer bulmadı
Cep delindi tek metelik kalmadı
Buhar olup uçtu pullar perişan

Hainler dünyayı dar eylediler
Ormanları yakıp bor eylediler
Toprağın bağrını kor eylediler
Bağrı yanık çamlı beller perişan

Ne ettiyse âdem ettiğin buldu
Hayat dediğin bir dikenli yoldu
Gel gör Hasan Emmi'm insanlık öldü
Taşıyamaz oldu salları perişan

Çilesi bitmiyor yaşlının gencin
Nurgül'üm tükendi gayrı direncin
Şek aldı yerini sonsuz güvencin
Gönüllere giren yollar perişan
Bülbüller figanda güller perişan

Mehmet Pektaş

Sahibinden Komik/üç

-Yalandan Kim Ölmüş?-

“Cengiiz! Cengiiizz! Cengiz diyorum Cengiz! Uyansana hayvan!”

Bu sesle ve kendini dürtükleyen bir kadın parmağının yardımıyla gözlerini araladı Cengiz. Üzerinden sıyrılan örtüyü çekiştirerek akşamdan kalma hırıltılı sesle:

“N’oluyor yahu!” dedi.

Kadın dağınık saçlarının arasından kafasını kaşıyarak öfkeyle konuştu:

“Kapat şu telefonu, yoksa camdan aşağı atacağım!”

Cengiz, telefonun deli gibi çalıp durduğunu yeni fark etmişti. Gözleri yarı açık yarı kapalı, eliyle yastığın altını yoklayarak telefonu buldu.

Aynı hırıltılı sesle:

“Kim arıyor bu saatte yav!” diyerek ekrana baktı. Bu sırada telefonun ekranındaki saat 12:10’u gösteriyordu. Arayan Cengiz’in has elemanı her türlü dalaverede başdanışmanı Mert’ti.

Cengiz:

“Ne var lan sabah sabah!” diye çıkıştı elemanına. Başka birisi olsa telefonu kapattığı gibi uykuya devam ederdi ama Mert’in bu saatlerde patronunu aradığı pek vaki değildi. Önemli bir şey olmasa da aramazdı. Telefonun öbür ucundan acı acı bağırırdı:

“Yetiş abi yetiş!”

Cengiz afallamıştı. Doğrulup yatağın içinde oturdu.

“Ne var oğlum! Ne bağırıp duruyorsun?” dedi.

Mert telaşla:

“Abi Niyazi diye biri geldi. İş hanını birbirine kattı. Acil gelmen lazım.” dedi.

Cengiz, Niyazi adını duyar duymaz yerinden sıçradı. Yatağın ayakucundaki elbiselerini giymeye başladı.

Yataktaki kadın, olan bitene anlam verememişti.

“Ne oldu Cengiz nereye?” diye sordu.

Cengiz bir taraftan pantolonunu giyerken bir taraftan kadına cevap yetiştiriyordu.

“Benim acil gitmem lazım hayatım. Sonra görüşürüz.”

Kadın üstündeki yorganı attığı gibi koşup kapıya dikildi:

“Ulan ne demek sonra görüşürüz? Paramı ver ondan sonra hangi cehenneme gideceksen git!”

Cengiz, gömleğinin düğmelerini iliklerken ka-

dının yanağına bir öpücük kondurdu. Sesinin en yumuşak tonuyla konuştu:

“Yaz deftere hayatım, bir dahaki sefere fazlasıyla öderim.”

Kadın Cengiz’in yakasına yapışmıştı:

“Her seferinde yaz deftere yaz deftere! Bakkal dükkânı mıyım lan ben, şerefsiz?”

Cengiz:

“Hayatım, kaçmıyoruz ya? Ödeşiriz.” diye karşılık verdi.

Kadın:

“Ulan kaçmıyorsun da ne zaman nerede olduğun belli değil ki... Nerede bulacağım ben seni? Her seferinde başka eve çağırıyorsun zaten. Kimin oğlum bu evler?”

Cengiz yakasını kadının elinden kurtardı:

“Benim sayılır şekerim. Ben bir dahaki sefere sana yine başka bir evden konum atarım. Sen de fazla oyalanma çıkarken kapıyı çekiver.”

Cengiz, kadının bir şey demesine fırsat vermeden onu kollarından tutup usulca kenara kaydırıldı.

Kadının yanağına bir öpücük daha kondurdu:

“Sen tüm hesabı çıkar. Gelecek sefere fazlasıyla ödeyeceğim, söz.” dedi.

Kadının tepesi iyice atmıştı:

“Fatura da keseyim mi, vergiden düşersin?” diye tersledi Cengiz’i.

Cengiz:

“Muhasebeciye bir sorayım.” deyince kadın gülmekle gülmemek arasında kaldı.

Kadının yüz ifadesinin değiştiğini fark eden Cengiz fırsat bu fırsat diye düşündü:

“Acil bir toplantı çıktı hayatım; belediye başkanını, vekiller falan da gelecek ayıp olmasın şimdi.” diyerek kapının koluna uzandı.

Kadın, Cengiz’den para çıkmayacağını anlamıştı. Cengiz’i bacak arasından yakalayıp sıktı:

“Sen ne sıfatla katılacaksın toplantıya Çakal Cengiz? Üç Kâğıtçılar Odası Onursal Başkanı olarak mı?”

Kadın sıktıkça, iki büklüm olan Cengiz kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Güçlülkle cevap verdi:

“Yok hayatım ne münasebet! Ben saygın bir iş adamıyım.”

Kadın:

“Tüküreyim senin saygınlığına! Ulan gelecek sefere önce hesabı kapatmazsan koparım ona

göre... Hasstır şuradan!” diyerek Cengiz’i salıverdi.

Cengiz çoktan topukları yağlayıp kapıya varmıştı bile. Kadın arkasından söylenmeye devam ediyordu:

“Ulan şerefsiz bu işin de verisiyesi mi olur? Her seferinde bir dahakine bir dahakine diye diye bizim mesleğin de içine ettin deyyus!”

Cengiz evden çıktığı gibi soluğu iş hanında aldı. Ortalık darmadumandı. Hacı Niyazi, bastonu çekmiş, önüne gelene yapıştırıyordu. Esnaflar ellerine aldıkları taburelerle kendilerini ve dükkânlarının vitrinlerini korumaya çalışıyorlardı. Cengiz, iş hanının merdivenlerinden çıkarken Niyazi, kovalayıp durduğu Mert’i bir köşede kıstırmıştı. Bastonu Mert’in arkasına arkasına yapıştırdıkça Mert, ciyak ciyak bağıriyordu. Cengiz, merdivenlerin başında Çaycı Suat’la burun buruna geldi. Çaycı Suat, Cengiz’e çıkışacak oldu:

“Nerdesin oğlum? Adam ortalığı birbine kattı. Kırılmadık bardak kalmadı.”

Cengiz, Suat’ın elindeki askılı çay tepsisini kapıp onu kenara ittirdi. Çay tepsisini kendine siper ederek Niyazi’ye yaklaştı, uygun anı kollayıp Niyazi’nin önüne atladı:

“Hacı Amcacığım!”

Hacı Niyazi, Cengiz’i bir anda karşısında görünce ne yapacağına bilemedi. Fırsattan istifade Mert kendini kurtardı:

Niyazi:

“Ulan sen ha...” deyip bastonu havaya kaldırmıştı ki Cengiz, Niyazi’nin boynuna atladı, adamı şapır şupur öpmeye başladı:

“Nerelerdesin sen amcam? Sana bir şey oldu diye çok korktum. İnsan hiç mi arayıp sormaz? Çok şükür Allah’a, çok şükür!” deyip üste çıkıverdi. Hacı’yı var gücüyle sıkıyor bir taraftan da milleti kaş göz işaretiyle dağıtıyordu.

Hacı Niyazi, dakikalar sonra Cengiz’in elinden kurtuldu:

“Ulan asıl sen neredesin?” dedi.

Cengiz sürekli yanında taşıdığı bin bir çeşit maskeden duruma uygun olanını çoktan takmıştı bile. En masum yüz ifadesiyle:

“Umrededim amcam.” dedi. Hacı, yıllar sonra bu anı hatırlayınca cami arkadaşlarına “Allah sizi inandırсын o an çocuğun yüzünden nur damlıyordu.” diyecekti. Cengiz bu, yüzünden ister nur damlatır, ister şer akıtır. Yeter ki ortamını bulsun.

Hacı Niyazi, bu söz üzerine uyuşturucu iğne yemiş gibi gevşeyiverdi. Öfkesinin yerini derin bir sükûnet aldı. Daire maire aklındaki her şey uçup gitti. Sanki biraz önce ortalığı birbirine katan o de-

ğildi. Hatta biraz önceki olaylar hiç yaşanmamıştı. İş hanı her zamanki huzurlu ve sessiz hâline bürünüverdi.

Cengiz, Hacı Niyazi’nin koluna girdi:

“Hacı Annem’le size çok dua ettim amcacığım.” dedi. Hacı Anne, Niyazi’nin karısı Şadiye oluyordu bu arada. Cengiz, Niyazi’ye amca dese de Şadiye’ye çoktan anne demeye başlamıştı. Yani bir çeşit, kaleyi içerden fethetme taktiği...

Hacı Niyazi’nin dili ofise varıncaya kadar çözülmüdü. Ofise vardıklarında Cengiz, arkasını ovuşturup duran Mert’e döndü:

“Mübarek, çaycı Suat’a söyle bize çay getirsin. Tüm iş hanına da benden çay dağıtsın, çok şükür Hacı Amca’mı sağ salım kavuşmak nasip oldu.” dedi.

Mert seke seke çay ocağına vardı. Suat, tüm iş hanına çay söyleme işini duyunca bastı küfrü:

“Ulan Cengiz, kendi içtiği çayın parasını ödemiyor ki millete içirdiğini ödesin!” diye çıkıştı Mert’e.

Şeytanın arka bacağı, Cengiz’in başyaveri Mert, patronunun yerine yemin billah etti, birazdan tüm borcu kapatacağını söyledi. Suat, Mert’in eline iki bardak tutuşturdu:

“Cengiz’in ağzıyla iş hanına falan çay dağıtamam ben. Götür şunları zıkkımlansın. Bizim kira sözleşmesi doluyor. Tahliye mahliye muhabbeti dönüyor. Mülk sahibi ile aramızı bulsun yeter, ondan para falan çıkmaz zaten.” dedi.

Mert, patronun yerine atladı:

“Sen merak etme Suat abi. Seni buradan kimse çıkaramaz. Hallederiz. Birazdan geleyim çözeriz senin işi.” dedi.

Çay ocağından çıktıktan sonra Hacı’ya vereceği bardağın içine tükürmeyi de ihmal etmedi. Ofise geldiğinde sohbet koyulaşmıştı. Cengiz, umre maceralarını anlatıyor, telefonunu kaybettiğinden o yüzden kimseye ulaşamadığından bahsediyor, Niyazi ağzı açık dinliyordu.

Niyazi. Mert’in elinden çayı alırken:

“Evladım kusura bakma, sana da haksız yere vurdum.” dedi.

Mert zorla gülümseyip:

“Canın sağ olsun.” dese de içinden başka şeyler geçiriyordu.

Cengiz:

“Hurma ile zezem getirsene kardeş, Hacı Amca’mı.” dedi.

Mert arkadaki küçük mutfakta bir bardağa çeşmeden su doldururken Cengiz’in sesini duyuyordu:

“İşte böyle amca, Allah kabul etsin, vaktimizi böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Az bir şey elime geçti mi ya umreye giderim, ya da burada okuttuğumuz talebeler var onlara harcarım.” dedi.

Hacı:

“İyi hoş oğlum ama dükkânı da boş bırakma. Rızık sabah vakti dağıtılır. Namazını kıl, gel dükkânını aç. Bu saate kadar dükkân açılmaz mı hiç?” dedi.

Cengiz:

“Hacı Amca, bir arkadaş grubumuz var, yıllardır perşembe akşamları sabahlarız. Namazdı, zikirdi...”

Bu sırada Mert, çeşmeden doldurduğu bardağı Niyazi'ye uzattı. Niyazi, kible ne tarafta deyince hem Cengiz hem de ona yaranma derdinde olan Mert aynı anda farklı yönü göstererek:

“Bu taraf.” dediler.

Cengiz, Mert'e ters bir bakış attı, hiç bozuntuya vermeden:

“Buna bir türlü sağı solu öğretemedim amca. Namazı mescitte kıldığından kibleyi mescide göre gösteriyor. Kaç defa dedim, mescitle bizim ofis aynı yöne bakmıyor diye. Sen şu tarafa dön.” deyip Hacı Niyazi'yi kendi gösterdiği tarafa doğru döndürdü. Hacı Niyazi, bardağı bitirip “Şükür” demişti ki ezan okunmaya başladı. Bardağı aceleyle masaya bıraktı.

“Aman lafa daldık, ezan okunuyor. Yürüyün camiye.” dedi.

Cami lafını duyunca Cengiz'in yüzü şekilden şekle girdi. Bazen frekansı karışır, yüzündeki maskeler birbirine girerdi. Yine öyle oldu.

“Abdest yok ki...” diye mırıldandı.

Hacı Niyazi:

“Bu da laf mı oğlum? Benim de yok, orada alırsız, haydi!” dedi.

Cengiz ezildi büzüldü, Niyazi'ye içinden “Namaz abdesti değil Hacı, boy abdesti boy!” dese de dışından Mert'e ıkınır gibi seslendi:

“Mert haydi kardeş.”

Hacı Niyazi ortada, şeytanın Türkiye fahri konsolosu Cengiz sağında ve onun başyaveri Mert solunda camiye doğru yürüdüler.

(devam edecek)

Kadir Karaman

Devlet Memuru

Her derde şeker
Dert, çile çeker
Diz üstü çöker
Boynunu büker

Ne versen râzı
Reddetmez azı
Tavşan, hem tazı
Bitmez marazı.

Malzeme elde
Oyuncak dilde
Kıvrandır çölde
Perişan halde.

Ektiği bitmez
İşi rast gitmez
Kazancı yetmez
Bacası tütmez.

Bâzen tetikçi
Bâzen de tekçi
Yağsız külekçi
Aç, açık bekçi

Çalar hep kaval
Kör, sağır ve lâl
En uysal hamal
Kusursuz îmal.

Başlar üstünde(!)
Kışlar üstünde
Taşlar üstünde
Düşler ütünde.

Yitiği haktır
Yetkisi çoktur
Etkisi yoktur
Ne aç ne toktur.

 Kadir Köse

Bir Fâize Mahkûm Olduk

Hepimizin her şeyine hükmeden
Bir fâize mahkûm olduk maalesef
Helâl yolda mücâdele vermeden
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Cebimize kartlar ile girildi
Harcadıkça daha fazla verildi
Cüzdân boşaltıldı kilit vuruldu
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Ek hesaplar fak'a konmuş yem gibi
Ona dokunanlar görüyor dibi
Sonrası malûmumdur icrâ takibi
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Evler, arabalar el'e rehinli
Hanelere giren file rehinli
Yaşanacak yıllar bile rehinli
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Kimi fâiz ile hayâl kuruyor
Kimi bu durumdan çıkış arıyor
Kimisi de iflâs edip eriyor
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Mal alacak, almak ister, alamaz
Mal satacak, satmak ister, satamaz
Kimse bu çıkmaza çâre bulamaz
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Hakeza devlette fâize köle
Fâize ödenen fâizler ile
Devlet, millet ne yazık ki el ele
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Ezcümle Kur'ân'dan uzak kaçarak
Helâli bırakıp haram seçerek
Hâşâ, Hâkk'a toplu savaşı açarak
Bir fâize mahkûm olduk maalesef

Yemliha Gürlek

Değişim

Nerde batılı dile getiren söz,
Nasıl yara aldı yenilmeyen öz,
Hani asrın derinliğini gören göz,
Değişimler zarar verdi insana.

Bayram gelir ruhlar hisler çoşardı,
Sokaklar sevgiyle dolup taşardı,
Sporcular dava için koşardı,
Değişimler zarar verdi insana.

Başaklar hep çalgın, mevsimler kurak,
Dağlar denizler kir, kirlenmiş toprak,
Ne hukuku, unutulmuş son durak,
Değişimler zarar verdi insana.

Yeniliği medeniyet zannettik,
Değişimle ulviyeti kaybettik,
Meğer hakikatmiş en büyük teknik,
Değişimler zarar verdi insana.

Sebzeler hormonlu meyveler ezik,
Roller senaryolar yolunu azık,
Ne alırsan sahte; et, süt, bal bozuk,
Değişimler zarar verdi insana.

Yoğurtta jelatin, bulgurda boya,
Görünmez mikroplar karıştı suya,
Bir kaya kaldı, karışmadık maya,
Değişimler zarar verdi insana.

 M. Nihat Malkoç

Benzeşen Benzetmeler

Kora benzin döküldü, yangın bacayı aştı
 Birbirine sövenler birer birer anlaştı
 Sıradan tuhaf oldu, tuhaf sıradanlaştı,
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Çoğa hükmetmek ister bir avuç azlar şimdi
 Edep erkân öğretir bize arsızlar şimdi
 Şehitler mustarıptır, bayrağım sızlar şimdi
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Suyu bulandırıyor uzaktan kirli eller
 Yıkılmak isteniyor sütunlar ve temeller
 Uyanmaya namzettir eski kanlı emeller
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Dün bizden görünürdü bize çatanlar şimdi
 Çamurlara bulaşmış çamur atanlar şimdi
 Düşünde darı görür erken yatanlar şimdi
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Deşilmek isteniyor eski yaramız bizim
 Açılmak isteniyor dostla aramız bizim
 Bilmiyorlar cihanı yakar çıramız bizim
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Ayakta bekleyenler koltuk düşünde şimdi
 Uygun adım yürürler rövanş peşinde şimdi
 Kimi hayır, kimi şer; herkes işinde şimdi
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Yolunu kaybedenler, kervana yol gösterir
 Akrebi ana arı, zehiri bal gösterir
 “Kızıl” düşünceleri millete “al” gösterir
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Güzel düşünenlerin teni mis kokar şimdi
 Ateşi dost edinen, kendini yakar şimdi
 Millete uzak duran, uzaktan bakar şimdi
 Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
 At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Kimisi ekmeğini, kimi yurdu bölüşür
Düğünde yaş dökenler, cenazede gülüşür
Zalimi koruyanlar, mazlumlara ilişir
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Yalnız gökler uyanık, âlem uykuda şimdi
Dünkü emin yürekler bugün kaygıda şimdi
Bülbüller serenatta, güle saygıda şimdi
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Birileri bugünü dünle karıştırıyor
İbrahim'le Nemrut'u güya barıştırıyor
Küçük tepe kendini dağla yarıştırıyor
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Mazlumların gönlüne yürürken gamlar şimdi...
Kirpikleri ıslanır, gözden yaş damlar şimdi
Seherleri müjdelere gamlı akşamlar şimdi
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Samimi olmayanlar, dansöz gibi kırıtır
Zoraki tebessümler abus yüzde sıtırır
Menzili Hak olanı yüce Mevlâ yürütür
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Sökme emelindeler görklü çınarı şimdi
Kurutma derdindeler duru pınarı şimdi
Kovandan uzaklaşır bal veren arı şimdi
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Baharı yaşatırız, onlar gibi güz değil
Bilmeyince susarız, yalanımız yüz değil
Biz güneşe talibiz, emelimiz köz değil
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Bayrağın gölgesinde hayal kurmalı şimdi
Yalanı teğet geçip Hakk'a varmalı şimdi
Memleketin hayrına kafa yormalı şimdi
Benzemezler benzeşti, barıştı ne yazık ki!
At izi it izine karıştı ne yazık ki!

Halit Yıldırım

Cin Olmadan Adam Çarpmak

Dediler ki kahveci Haşim bana kırılmış. Şaşırdım, adamın yüzünü altı aydır görmüyorum bile. Bu Törüd kepazeşi kayfeye dadanalı ben elimi eteğimi çektim. Yaşım da zaten buna müsait değil. Sabah namazında da Haşim bana selam vermeden çıkınca işkillendim. Kendi kendime dedim ki “Acep ben buna bir şey mi yaptım, bir kötü laf mı ettim de bu böyle yapıyor?” Hani olur ya bir şey yapıp unutmuşumdur, zira artık kafa eski lambalı radyolar gibi bir gidiyor, bir geliyor. Edemedim çorbamı hörpümleyip düştüm çarşının yoluna. Amacım kayfe sakın iken Haşim’le konuşmak.

Neyse efendim vardım kayfeye. Ocağcı Cemil beni karşıladı. Amanın bir iltifat, bir iltifat. Önce bir lezzo, ardından hafif açık çay, ardından bol köpüklü kayfe... Ben kalkayım dedikçe ikram geliyor. Sıcakları bitirdik soğuklara geçtik. Meğer Haşim dalaverrecisi beni görmüş, hemen dışarı kaçmış. Ocağcıya da “Haşim yok, şimdi gelir de aman bırakma.” diye tembih etmiş. Ne bileyim hinoğlunun kafasındaki tilkileri.

Saate bir baktım öğlen olmuş. Biz ha bire çay, kayfe, gazoz içip helaya kaçıyoz. Derken kayfe müşteri ile doldu. Gelen “yüzünü gören cennetlik” deyip masaya ilişiyor. Tabi milleti görünce biz Haşim’i unuttuk. Laf lafı açıyor derken laf geldi Törüd’ün pis giyabına dayandı. Adı batasıcadan kurtuluş yok! Hısrır’ın Veli sırtarak:

“İrfani emmi, sen bize cinli perili bir şeyler anlattıydın zamanın bahrinde. Geçen Törüd de ona yakın bir şeyler geveledi ağzında. Tabii kendisi görmüş gibi anlattı. Ben pek inanmadım emme hani diyom ki şu işin aslını bir anlatsan!”

Köpoğlusu işi biliyor, beni kızdırıp konuşturacak. Zaten bizim de çene düşük. Hemen yemi yuttuk başladık anlatmaya. O nasıl anlattı bilmem ama eskiden bizim buralarda cinli perili çok olay olurdu. O zaman köyde vesait yok. Affedersiniz at, eşşek devri. Kış gelip çatmıştı. Anam beni her gün oduna salıyor. Biz de emsallerimiz ile ahırcık karanlıkta dağın yoluna düşüyoruz. Lakin ormancıdan da korkuyoruz. Yakalarsa eşşeğe el koyuyor, odunu kapısına yıktırıyor, bizi de jandarmaya veriyor. Sonra savcı bizi mahkemeye gönderiyor. On beş gün ceza veriyorlar, atıyorlar içeri. Bir de bilmem kaç kuruş para cezası da cabası. Para yok, patirik yok.”

Tabii arada lafımızı kesip soru soranlar da oluyor. Bu yeni yetmelerde sohbet edebi, erkânı yok. Bir büyük konuşunca lafı kesilmez emme bu türediler

bunu hiç bilmiyor. Kimdi biri sordu:

“Ormancı kapısına yıktığı odunu ne yapıyor?”

Eskiler güleştü, ben daha ağzımı açmadan birisi:

“Ne yapacak tabii ki satıyordu.” diye cevabı yapıştırdı.

Her neyse günahları boynuna, fazla bir şey söyleyip günahlarını almayayım diye sustum ve anlatmaya devam ettim.

“Dağa oduna giderken bizim Hacı’nın Bekir ve Hasan Ağa’nın Şükrü de yol arkadaşım olurdu. Bir gün odundan gelirken alını sakar, kara bir köpek peşimize takıldı. Hoşt desek de bizimle köye kadar geldi. Köyün içinde evlerimize dağılınca hınzır peşimden eve geldi. Ben de acıdım bir daha seslenmedim. Lakin namussuz hayvan önüne ne koysam yemiyordu. Karnını nerde doyuruyordu bilmiyorum. Gündüz akşama kadar kapıda uyukluyor bir Allah’ın kuluna hav demiyordu emme gece ejderha kesiliyordu. Ona hav, buna hav... Çenesinden evde duramıyorduk. Yatma zamanı olunca da ortalıktan kayboluyor resmen tüy yitiği oluyordu. Lakin oduna gittiğimizde dağda nerde var nerde yok karşımıza çıkıyordu. Artık onun garip işlerine alışmıştım.

O sene kış çok olacak diye büyüklerimiz cazırtıyı kopartınca üç kafadar günde iki, üç posta kesime giderek evi ocağı odunla doldurduk. Kış geldi gelmesine de o kadar da yeğın bir kar yağmamıştı. Biz de havalar iyi gidiyor diye odun işine ara vermiştik. Gerçi bu Törüd olacak namussuz bizi ormancılara müzevirlemiş, onlar da bize birkaç gün dağa gitmeyin diye tembih etmişti. Neyse ormancılar göstermelik olarak mahsus dağa birkaç gün pusu atmışlar biz evde olduğumuzdan yakalanmadık emme birkaç kişiyi yakaladılar. Hatta bizim Cört Hasan’ın Bekir’i tutmuşlar. Savcıya adını soyadını Bekir Fakıoğlu diye vermişler de babasının lakabını yazmayı unuttular. Candarma da gelip bizim Ali Ağa’nın Bekir’i alıp gitmişler. Onun soyadı da Fakıoğlu, babası Hasan, anası Sultan ama biri Cört Hasan biri Ali Ağa’nın Hasan... İki de 933’lü... Gel çık işin içinden. Bizim Bekir gidip Cört Bekir’in yerine on beş gün damda yattı. Biz de doğru durmadık Törüd’ü kolladık, dağa çıktığı gün ormancıya yakalattık. Çok debelendi emme o da damı boyladı.

Hazır o lanet içerdeyken Bekir ve ben dağa oduna gitmeye karar verdik. Bu sefer Şükrü şehere gitmiş dönmemişti. Baba o gün bir kar yağdı, bir kar yağdı sormayın. Öksüz yamalı gibi mübarek dereyi, tepeyi doldurdu. Bir kere yola çıkmış olduk. Bir

Allah'ın kulu yok dağda. İn cin top oynuyor. Deli gibi biz de dağın öte yüzüne Kaçak Deresi denen yere gittik. Aklımızca çıralık çam keseceğiz. O sırada bir gürültü koptu ki sormayın. Davul, zurna, kahkaha gırla gidiyor. Sanki dersin düğün alayı... Ulan bir de baktık bizim eşekler ürküp başlarındaki yuları sıyırıp dörtnala köye kaçtılar. Eşekler can havliyle öyle bir kaçıyorlardı ki sormayın. Bir zart çekiyorlar arkalarından bir kürek sapı duman çıkarıyorlardı. Biz elimizde baltalarla kalakaldık. Biz elimizde baltalarla kalakaldık. Hemen büyük bir çamın ardına siperlendik. Lan diyoruz bu havada ne düğünü, bunlar kim? Köyde düğün olsa haberimiz olur. Büyüklükler eskiden dağda cinler düğün ediyor derlerdi de inanmaz güler geçerdik. Aklıma bunlar geliyor ama korkudan ağzımı açamıyorum. Düğün alayı bize iyice yaklaştı. Davul, zurna çalanlar oynayanlar, bağırانlar çağırانlar gelip az ilerideki bir meydana kuruldular. Adamların da karıların da hiçbirisini tanımıyorduk. Bekir koluma dürterek:

“Emmoğlu ayaklarına bak, ayaklarına...” diye fışıldadı. Ulan bir de ne göreyim alayının bacağı keçi ayağı gibi incecik ve kıllı.

“Anaam, bacakları keçi bacağı gibiymiş!” dedim.

Bekir bu sefer dirseğini daha kuvvetlice vurdu.

“Lan bacağına değil ayaklarına bak, ayaklarına!” diye üsteledi.

Bir de ne göreyim hepsinin bacakları kıllı keçi bacağı gibi ama ters...”

“Tövbeler olsun bunların ayakları ters! Lan oğlum Bekir cin düğününe denk geldik, gözlerin çıkmazın. Ne yapacağız lan şimdi?” dedim.

İkimiz de korkudan tir tir titriyorduk. Sesimiz, soluğumuz kesilmiş özümüz, ferimiz tükenmişti. Ayağa kalkacak, koşup kaçacak takatimiz yoktu. Ulan o sırada nerde var nerde yok bizim kara it kehiyleyerek gelmesin mi? Biz temelli korkmaya başladık. Bu nahıs hayvan şimdi bize doğru gelirse cinler bizi görecekler, sonra da başımıza neler gelecekti kim bilir!”

Oradan yine birisi araya girmez mi?

“İt yanınıza geldi mi İrfanî emmi?”

Başımdaykiler pür dikkat dinliyorlar ya onlar bu sefer ağzını tuttular mikrobun.

“Lan sen altı aylık mısın, lalekler mi getirdi seni, anayın karnında durmadın mı hiç?” diye bastılar fırçayı. Ben la havle deyip devam ettim:

“Ulan bizim it, direk düğün alayının ortasına daldı hem de iki ayak üstüne kalkıp. Namussuz hayvanın boyu mu uzadı nedir tövbeler olsun, Kırık Diş'in Duran kadar bir adam oldu. Ben deyim 1.80 siz deyin 2 metre boyu varmış ya... Ulan o meydana girince davul, zurna, oyun kesildi. Hoş geldin Ehmed Ağa diyen eline ayağına kapanıyor. Bir izzet,

bir ikram, bir hürmet sormayın. Neyse bizim Ehmed Ağa el öptürme işini bitirince “Haydin gidelim” der demez davul zurna yeniden başladı. Düğün alayı gözümüzün önünde Kaçak Deresi'nden Kel Tep'e'ye tırmanıp öte yüze aştı. Onlar oradan aştı aşmasına da biz o diz boyu karda nasıl, ne ara evin önüne geldik bilmiyorum.”

Kafamı kaldırdım, milletin gözüne baktım. Hepsinin gözleri öküzgözü gibi büyümüş, alayının da beti benzi atmıştı. Hep bir ağızdan:

“Eee, sonra ne oldu?” diye sordular.

Ben de lafımı kestiler diye kızdım:

“Ölüğün körü oldu!” diye tersledim hepsini. Neyse tekrar başladım anlatmaya:

“Ulan evin önüne geldik ki bizim kara it, bizden önce gelip kapının önüne yatmamış mı? Bizim eşek de ahırın kapısını tepikleyip duruyor. Hemen elime sağlam bir sopa aldım. Yatan ite: “Hoş geldin Ehmed Ağa!” diye asıldım amma bizim it iki cayırtı kopardı, birden ortadan kayboldu. Bizim eşek de olanları görünce korkudan nasıl bir yüklendiyse ahırın kapısını yerinden söküp içeri dalmasın mı? Al sana bir iş daha. Öfkeynen ahıra girdim bir iki de eşeğe salladım, eşek sopayı yedikçe ineklerin, danaların üzerinden hopluyordu. Gürültümüze rahmetli babam geldi. Elimdeki odunu aldı bu sefer babam bana odunla peş peşe indirip,

“Ulan eşşoğlu eşşek, ağzı dili olmayan hayvanı niye dövüyor? Yine dala sağlam bağlamadın da hayvanı kaçırdın, dağdan eli boş geldin değil mi?” demez mi? Ulan güleyim mi, ağlayayım mı bilemedim.

Evet, ağalar bu hikâyenin aslı budur. İnanmayan daha Hacı Bekir sağdır gidip sorabilir. O Törüd namussuzu size ne anlattı bilmem ama bizim hikâye bu. O sırada kahvedekiler elime ayağıma sarılıyor beni öpüyor kucaklıyordu. Bir de baktım bizim kahveci Haşim de boynuma sarılmamış mı? Hemen bunun yakasından tutup:

“Ulan alçak camideki havan neydi öyle? Selamsız sabahsız geçip gittin. Bir de haber üstüne haber salıyon ben ona küstüm diye. Senin karnının ağrısı ne?” diye sordum.

Demez mi “Sen kayfeden çekilince benim müşterim azaldı. Ondan seni gaza getirip kayfeye getirdim.” diye.

“Ulan sen de mi Törüd gibi cin olmadan adam çarpmaya başladın?” dedim. Demez olaydım bu sefer tutturdular “Törüd de mi cin oldu da adam çarptı?” diye sormaya.

Allah'tan ezan okunuyordu. Namaza gideceğim diye ellerinden zor kurtuldum. Lakin “Namazdan sonra burada bekliyoruz gelip anlatırsan bırakırız.” diye ısrar ettiler. Namazdan sonra gelip anlatacağım diye yemin, şart edip camiye koştum.

 Yasin Şen

Hicviye Der Beyân-ı Akademi

Çok da gayret eyledüm şol tahsil-i irfân için
Pek dolaşdım derd-i pür-âlâmıma dermân için

Türlü mihnetlerle âhir bitti cânım doktora
Rûz u şeb zahmet çekip tertîb-i pür-dîvân için

Umdü nefsim gâlibâ ol yerde pâye hâceden
Uğraşp meşgûl olan şol yâreli insân için

Söyledim ben dil-i pür-isyânuma ol dinlemez
İstemem ben iltimâsı râhat-ı vicdân için

Bir gürûha mensub olmak hâtıra hiç gelmedi
Eğleşirler birçoğu hep mansıb u unvân için

Bunların arzûları yatmak vü gezmek âlemi
Hiç münâsip düşmez ammâ böylelik insân için

İşleri dâim olur birlikte etmek güft ü gû
Çalışırlar âkıbet bunlar dem-i hüsrân için

Bir siyâset bir cemâat bunları mahveyledi
Doldururlar her biri ol yerleri ihvân için

Doktor u dûçent olmuş câhil ü nâdân fakat
Yaşıyorlar çün sonunda pâye vü ihsân için

Bir kuruş vermezse devlet ol ne yapsın ilmini
Bekliyorlar rûz u şeb birçokları dükkân için

Böyle sürmez mahvolur torpilliler gör âkıbet
Gizle sırrın gözle hâlin Hâlik ü Sübhân için

(Fâilâtün Fâilâtün Fâilâtün Fâilün)

Yakup Gümüş
Beyzâdem

En hürmetli yâr döşünden süt emdin
Diz çökme ceberut güce Beyzâde'm.
Farz-1 muhal nesepsize göz yumdun
Hükümün sökmez sonra piçe Beyzâde'm.

Madem mangal gibi yürek var sende
Çek elense hasma atıver künde
Manadan beslen de ruh kalsın zinde
Bu bir komut değil rica Beyzâdem.

Gece fecre gebe gün doğdu gene
Umut tohumu ek vuslat bahçene
Boy sürsün hayalin hemen her sene
Rahman'dan muştı var nice Beyzâde'm.

At gayrı üstünden ölü toprağın
Zümrüt yeşil olsun gönül koyağın
Zemin kaygan sağlam bassın ayağın
Hilal ram olmasın haça Beyzâde'm.

Kim ki elif sevmez sert tavır takın
Mim kadar çıkara tav olma sakın
Vav gibi eğilmek değil yüz akın
Kulak asma gözü aç Beyzâde'm.

Çınar köksüz olmaz hor görme soyu
Dedem Korkut'tan sor yağ ile toyu
Avşar, Salur, Eymür, Kınık ve Kayı
Hepsi birer yıldız yüce Beyzâde'm.

Sen uyuyan devsin kalk gayrı uyan!
Zulüm göğre direk gör ayan beyan
Sessiz çığlıkları inan yok duyan
Yara var özlerde koca Beyzâde'm.

Tespihtik yek iptekoptu imame
Darman duman olduk bu ne hengâme?
Bunca talkın verdim gitmesin güme
Silahım kelâm ve hece Beyzâde'm.

Rüzgâra hükmeden Süleyman vardı
Cinlerden gözü pek bir ordu kurdu
Ecel oku bir gün onu da vurdu
Aldanma taht ile taça Beyzâde'm.

 Mehmet Özcan
Dedeme Mektup/iki

Güneş doğmadan açılmıyor tezgâh,
Sokak alaycı öylesine bedbaht,
Yok olup gittiler binlerce sahaf,
Uyduruk dergi okur olduk dedem!.

Köşkerler, tahta çiviye unuttu.
Kışın katık, iğde ile kuru duttu.
Şimdi karıncalar, filleri yuttu,
Karnımız, gözümüz doymuyor dedem.

Yamalık bilmeyiz, yaya gezmeyiz,
Helali haramı ayırt etmeyiz.
Alın teri iniş olsa gitmeyiz,
Haramın yokuşuna çıktık dedem.

Bihaberiz evliyadan erenden,
Öğüt almayız bize süt verenden.
Kaçtık hak yolunda dosttan yarenden,
Her yol bize mübah oldu dedem.

Biz uzak kaldık Fatih'ten Yavuz'dan,
Korkarım İskoç gibi giyecek fistan.
Flört moda evlilik periperişanı,
Boşanmak moda oldu şimdi dedem.

Çift başlı kartal da yapmıyor talim,
Yakamızdan tutacak Yavuz Selim.
Nerede o talebe nerede muallim?
Hocaya saygıyı unuttuk dedem.

Sefere çıkan Barbaros'un nerde?
Hafızların ses vermiyor seherde.
Soysuzlar elinde düştük bu derde
Kışta da duayı unuttuk dedem.

Doluya koysam da dolu almıyor,
Boşu doldursam, boş ise dolmuyor.
Bizle ağlayıp gülünce gülmüyor,
Bunlar da sinemi yakıyor dedem.

Doğmadı üstüne doğmazdı güneş,
Yad yaban oldu şimdi bacı, gardaş.
Soldu hayatta gaye, uykuda düş,
Nerden baksam bilmiyorum dedem.

Oyun oynarız Yemen türküsüyle,
Mey içeriz Cezayir öyküsüyle.
Unuttuk şehirlisi köylüsüyle,
Bunu söylemek ar gelir be dedem.

Susmak isterim, gönlüm de durmuyor,
Gönlüm susunca gözüm de görmüyor.
Gonca gülleri torunlar dermiyor,
Sinemde yad eller zül gelir dedem.

Ecdat haykırır, tarih tükürmekte,
Zamanı tığ tutar, zalimler örmekte.
Bu felaketi âmâlar görmekte,
Gören gözlerimiz görmüyor dedem.

Kalemle kâğıdı binit eyledim.
Bunca kelamı ne diye söyledim?
Köşe bucak destanını dinledim
Seni unutanlar utansın dedem.

Utanacak yüzü varsa utansın,
Ya hilâlle gülsün ya haçla yansın,
Gelecekse ezan sesine gelsin,
İkiyüzlüye tükürelim dedem.

Zahmetsiz nimeti buldu da yiyor,
Bizden görünüp soysuzu seviyor,
Kara günde yanımıza gelmiyor,
Soysuz yüzüne tükürelim dedem.

İsa'dan mı Musa'dan mı? Bilinmez,
Ne camide ne kışlada... Görünmez.
Nerede yatar, nerede gezer? Bulunmaz,
Gördüğümüzde tükürelim dedem

Dünyaya gelen bebek çok ağlıyor,
Aç mıdır, hasta mıdır bilinmiyor.
Yoksa o da bizden mi utanıyor?
Bu tufan nedir bilir misin dedem?

Nice okul açtık, vermiyor yarar,
Şimdi okumuş cahilden de zarar,
İlimde, irfanda tutmadık karar,
Okumuş cahillere kaldık dedem.

Bir abdestle kıldık beş vaktimizi,
Losyonla temizleriz yüzümüzü,
Hangi ırmak paklar ki özümüzü,
Bilemedim, sen bilir misin dedem?

Ateist, deist, kimi Lutçu olmuş,
Takiyeci kimisi putçu olmuş,
Kimi mezhepçi kimi ırkçı olmuş,
Resul'ün yanından ayrıldık dedem.

Öze inince hep de Âdem'deniz,
İçimiz çıfıttır, dışımız temiz,
Deniz kirlenir bizden, koca deniz,
Bizi toprak kabul eder mi dedem?

Yakalım gemiyi dönelim öze,
Hoca Yesevi ne diyordu bize?
Dönsün kışım kışa, yazımız yaza,
Bu duamız kabul olur mu dedem?

Cüzdana girdi hepten vicdanımız,
Dini sona attı, bir de hilemiz.
Ne vakit bozuldu asil kanımız?
Kanı bozuğa tükürelim dedem

Bayrağa verdiği kanın ağlıyor,
Yaz bahar ayında gölge donuyor,
Anadolu'da saf beyin kanıyor,
Bunca felakete ne deriz dedem?

Uşaklar, ağasını topa tuttu.
Arslan değil, karınca fili yuttu.
Çakallar, akbabalar hemen buluştu,
Şimdi devir, hepten değişti dedem.

Sarıkla, cübbeyle olunmaz molla,
Ömür geçer mi hiç, bir tutam gülle?
Kabe'den kutsal kalp, yıkılmaz dille,
Bu girdabı çözemedik biz dedem.

Şimdi besmele, şükür kalktı rafa,
Hoşgörü, sevgi gelir mi bir daha?
Kardeş, kardeşle durmuyorlar safa,
Sence ne olur hâlimiz be dedem?

Bir de âlim cahil, cahiller âlim,
Dakikalar geçmiyor, aydan zalim.
Beni affet sana düşünce yolum.
Seni üzüyorsam beni affet dedem.

 Mehmet Şahin K.
Benimki

Kaderin kaderi benimki
Seven söver sevmeyen söver
Gerçek baykuş belki yarasa
Ki söyledim yalan yarasa
Ay dalgaları neden döver
Kaderin kaderi benimki

Kaderin kaderi benimki
Kutsal ihtilaflar ve zebur
Herkes kendini ten zanneder
Düşer takke tin iflas eder
Ölüp gider ve bir mendebur
Kaderin kaderi benimki

Kaderin kaderi benimki
Kuşa taş atan özgürlükçü
Yüzme bilmeyen hayırsever
Hanım beni bir daha ever
Evcilik büyüklerin suçu
Kaderin kaderi benimki

Kaderin kaderi benimki
Herkesin rengi zevki ayrı
Mümkün değil kabul edemem
Çoğu cins isim o ki demem
Kör köre göz göze yap hayrı
Kaderin kaderi benimki

Kaderin kaderi benimki
Palyaço kederi benimki...

Salman Kapanoğlu

Nasreddin Hoca, Komutan Yardımcısı, Yersiz Teklif, Tekleyen Motor, Sevap

Nasreddin Hoca

Okulda, öğrencilerime takılır, onlarla zaman zaman şakalaşırım. Onlar da bana, saygıda kusur etmeden espriler yaparlar. Ders esnasında konuyla alakalı çok güzel bir espri yapan olursa da o öğrencime yüz veririm. Bir gün ders sırasında espriler havada uçuşuyordu.

Bir öğrencim:

“Hoca’m, size zamanın Nasrettin Hoca’sı diyebilir miyiz?”

“Sen ne diyorsun oğlum, şimdi çok güzel bir şiir yazana zamanın Yunus Emre’si diyebilir miyiz? İltifatın için teşekkür ederim ama böyle kıyas olmaz.”

Bir başka öğrencim:

“Hoca’m, karşınıza kim çıkarsa çıksın espri yapabilir misiniz?”

“Ortamına göre, saygı çerçevesinde espri yaparım.”

“Peki, Hoca’m, karşınıza Nasrettin Hoca çıksa ne yaparsınız?”

“Çıksın bakalım! Nasrettin Hoca’ya ben yapacağımı bilirim.”

Bu cevap karşısında, sınıf şoke oldu. Bir öğrencim merakla:

“Hoca’m, ne yaparsınız?”

“Ben biliyorum ne yapacağımı.”

“Hoca’m, fazla iddialı olmadınız mı?”

“Hoca’m, çok merak ettik doğrusu. Ona da mı espri yaparsınız?”

“Ben biliyorum ne yapacağımı dedim ya!”

“Ne yapacağınızı hâlâ söylemediniz hocam?”

“Ne yapacağım oğlum, ellerinden operim.”

Komutan Yardımcısı

Askerliğimi, kısa dönem olarak Antalya’da yaptım. Henüz dört günlük askerken Ramazan Bayramı için on günlük izin verdiler. Otobüsümüz, Antalya Otogarından hareket etti. Yolcuların büyük çoğunluğunu, kısa dönem askerler oluşturuyordu. Muavin bizi dinliyormuş, sordu:

“Abi askersiniz değil mi?”

“Evet askeriz.”

Merakla:

“Rütbeniz ne abi?”

Ses tonumu değiştirerek:

“Manga komutan yardımcısıyım.”

“Abi be! Albay ya da yarbay yardımcısı yok. Manga komutanı onlardan daha mı büyük ki yardımcısı oluyor? Manga komutanı nasıl olunur?”

“Ne Hay’dan olur, ne de soydan olur. Manga komutanı boydan olur.” deyince:

“Yine anlamadım abi?”

“Oğlum, askerde en uzun boyluyu manganın önüne dikerler, manga komutanı olur. En kısa boyluyu da en arkaya koyarlar, o da manga komutan yardımcısı olur.” dedim.

Yersiz Teklif

Sene sonuydu, dersler bitti. Öğrencilerin sınıfta sıkıldığı bir sırada öğrencilerden biri:

“Hoca’m, biz bahçeye inebilir miyiz?”

Benim de hiç rızam yoktu. Başka bir öğrenci:

“Hocam, bahçeye inek mi?”

Öğrenciyi işaret ederek:

“İneekkkkkk...”

“Yani hocam, bizi bahçeye salar mısınız?”

“Salaaakkk...”

Tekleyen Motor

Hoca, talebe münasebetleri medeniyetimizin en önemli edeplerindedir. Öğrenci hata yaparsa öğretmen, onu mahcup etmeden hatasını düzeltip doğrusunu öğretir. Hoca da bir hata yapabilir. Hocanın hatasını da talebe düzeltirken edepten uzaklaşmaması gerekir.

Bir derste bir metni okurken, dilim sürçtü, arka sıralardan bir öğrenci fırsat kollarmış:

“Hocam, motor teklemeye başlamış ha!”

“Bu motor elli senedir çalışıyor evlat, ilk defa tekledi. Tabii senin motor, hiç çalışmadığı için teklemiyor.” dedim.

Sevap

Öğrencilerle sohbet ediyorduk. “Müminin kazanmadığı an yoktur. Her fırsatta sevap kazanabilir.” dedim. “Mesela sabah kalktınız, elinizi yüzünüzü yıkıyorsunuz ya! Abdest alırsanız daha sevap olur. Kıyafetinizi giyerken sağdan giyersiniz. Okula gelirken gördüklerinize selam verirsiniz. Bütün bunlar toplumu barıştırır, güzelleştirir. Okulda camii gibi kutsal olduğu için, okula bile sağ ayağımla giriyorum.”

Öğrencilerden biri kalkıp:

“Hocam, sağ ayakla giriyorum diyorsunuz ama her gün okula arabayla geliyorsunuz?”

“Oğlum, önce sağ tekeri sokuyorum.”

 Talip Kazgı

Ben Oldum

Yıllardır yazarım yıllardır okur
Hamlıktan eser yok piştim ben gayrı
Sözlerim kalplere sevdayı dokur
Nice yokuşları aştım ben gayrı.

Dokunsam sazıma ortalık inler
Kadife sesimi her duyan dinler
Badeli aşığım ağalar beyler!
Bendimi yıkarak taştım ben gayrı.

Benden iyi şiir yazan olamaz
El vermesem şair yolun bulamaz
Bir heceyi bir heceye ulamaz
Herkes şair olmuş şaştım ben gayrı.

Her şiirim altın varak dürülür
Her mısrası nakış nakış örülür
Ustalarca hayret ile bakılır
Şiir cennetinden düştüm ben gayrı.

Hem okur, hem çalar, hem de yazarım
Beni beğenmeyen varsa kızarım
Kıymet bilmeyenden artık bizarım
Yüksekten uçan bir kuştum ben gayrı.

Talibî, okumak yazmak neyime
Bu cümleler düşmez benim haddime
“Ben oldum!” der isem gülün hâlime
Bahar içinde bir kıştım ben gayrı.

 Mustafa İmir

Bana Ne?

İlgi yoksunluğu aklını almış
Medya soytarısı olmuş bana ne!
İpini koparan ortaya dalmış
Layığını kendi bulmuş bana ne!

Açık rezalete 'skandal' denmiş
Zıpçıktı fırsatçı kıymete binmiş
Fenomenler sosyal medyaya sinmiş
Medya takipçisi bolmuş bana ne!

Kaba mizacından cıvık huyundan
Gölgesi haşmetli kendi boyundan
Yalan, dalavere, hile, oyundan
İçerden beşinci kolmuş bana ne!

El gördülük 'benlik' tavrı kasandan
Kıt aklıyla şişkin hava basandan
Haklıya kükreyip zulme susandan
Makamlar mevkiler dolmuş bana ne!

Zihinsel bir sefer yaptım da düne
Baktım her meşrebe, mezhebe, dine
Herkesin inancı kalsın kendine
Günahkârmış, dindar kulmuş bana ne!

Arada aklıma birden takılır
Bu kısır döngüden canım sıkılır
Toplumda sağduyu böyle yıkılır
Dürüst olsun! Sağmış, solmuş bana ne!

Unumu eleyip astım eleği
Olura bıraktım arzu, dileği
Bana mı dünyanın bunca şelege
Milletin parası pulmuş bana ne!

'Bana ne!' desem de ciddiym sanma
Kinayemdeki her söze inanma
Sen 'sen ol' sanalda fitneye kanma
İmir de imalı yolmuş kime ne!

Ahmet Süreyya Durna

Feymanî

Sorgulama

Durna:

Bu rehavet nedir, bu uyku nedir,
Bu gidiş nereye Feymanî usta?
Endişe verici bu hâl nicedir,
Uygun mu töreye Feymanî usta?

Feymanî:

Şeytan ulakların saldı salalı,
Şer düştü küreye Süreyya gardaş.
Süt beyazı gördük ala-bulalı
Kir yağdı yöreye Süreyya gardaş.

Durna:

Türk'üz, Müslümanız pâyemiz büyük,
Hudut çizilmeyen gâyemiz büyük,
Heybetli dağlardan olur mu höyük,
Düşülmez fireye Feymanî usta.

Feymanî:

Sırtlanlar dağları rehin aldılar,
Başmabeyincilerse ramak kaldılar,
Aslan postu ile çakal saldılar,
Kurt indi dereye Süreyya gardaş.

Durna:

Kat'i değil ise belki vehimdir.
Eğer böyle ise durum vahimdir,
Yara derin ise elbet mühimdir,
Tıp ne der çareye Feymanî usta?

Feymanî:

Akdeniz'in kıyısında bir dirsek,
Dönen dolapları ah görebilsek,
Çoğalır mikrobu önlemez isek,
Üreye üreye Süreyya gardaş.

Durna:

Ehl-i inkâr olan kıymet mi bilir,
Eğrinin peşinden nere gidilir,
Dolu çuval nasıl teslim edilir,
Sırnaşık fareye Feymanî usta?

Feymanî:

Ezberi bozuklar ezber bozdular,
Yemeğe ya salça ya da tuzdular,
Ehl-i müminlikten kaçıp tozdular
Fil girdi "cere"ye Süreyya gardaş.

Durna:

Eceli gelenler (!), camiye işer,
Uğrular yollara hep mayın döşer,
Kırk aşüfte ile kırk züppe düşer,
Her metrekareye Feymanî usta.

Feymanî:

Namert bana sövse bile döğüşmem,
Kalbi körün sarayına sığışmam,
Kırk aşüfte, kırk zübbeyi değışmem,
Bir soylu Sâre'ye Süreyya gardaş.

Durna:

Hakikate karşı çıkmak reva mı,
Karartıya kurşun sıkamak reva mı,
Soruyorum, yorgan yakmak reva mı,
Kızıp da pireye Feymanî usta?

Feymanî:

Basireti bağlı köre görgü ne,
Hürriyetsiz bin gün değmez bir güne,
Güzel hasletleri saldı sürgüne,
Buradan Kore'ye Süreyya gardaş.

Durna:

Süreyya der, tuz koktuysa bir elde,
Sevgi saygı barınamaz gönülde,
Sen boşver öyleyse, İzmir'e gel de;
Gidelim Tire'ye Feymanî usta.

Feymanî:

Günün kerameti akılla fendir,
Feymâni, gönülü zaptetmez kendir,
Karar vermek için henüz erkendir,
Bakalım süreye Süreyya gardaş.

